

אנו מלווים אותך, מאיר בדרכך האחרונה.
קשה הפרידה.

חוויות רבות חווינו יחדיו, ראינו ימים טובים וימים קשים, והחיוביות הרבה שאיפיינה אותך - האירה את הדרך.

בולדת בגליה למשפחה בת חמישה ילדים. אימך נפטרה בילדותך, ואביך ביספה בשואה. ואתה בזכות האופטימיות והאמונה - התגברת על תלאות המלחמה ובותרת עם אחיך בחיים.

העליה הבלתי לגלית לארץ, אחרי תקופת הכשרה בצרפת הייתה לא קלה, ושוב, שמחת-החיים שבך, התושיה והאמונה, עמדו לצורך, והעביקו את הכוח להמשיך.

מספר שנים בשדות-ים, ולאחר הפילוג, עברתם, משפחה צעירה עם שני ילדים, למעין-צבאי. השתלבת בענפי החקלאות: פלחה ומדגה, הדרכת באולפן ולאחר מכן - השתלמת בהוראת עברית ולימודי מחזורי אולפן רבים לתפארת.

מלאת תפקידים במגזחים השונים, תרבות, קליטה, עבודה ומעל לכל - ביתך היווה מרכז חברתי, בית פתוח וחם, הומה חיים.

היית הרוח החיה באירועים חברתיים, צעיר ברוחך, מלא מרץ ורצון לתת ולתרום. לגיל לא הייתה חשיבות, בוכחותך מילאה כל פינה.

ידעת לגרוץ ולהעשיר את מעגלי חייך. הצורך האישי להתפתח, לרכוש ידע, להרחיב אופקים מחד, ומאידך - מסירות לבני המשפחה, חברים, לעבודה ולקבוצ.

כסב, יצרת גשר מופלא עם בכדיך. סבלנותך, יכולתך להעניק אהבה וחום וכישוריך הרבים הולידו יחסים בפלאים שהתבטאו בטיולים משותפים, משחקים, סיפורים ושיחות - דמות סבא אידיאלי היית להם.

כל אלה לא עומדים לו לאדם. יומך הגיע. בלחמת, האמנת, ביקשת להשתקם, למצות את האפשר - אולם המוות הכריע.

דמותך, מאיר, שהקרינה שימחת חיים בלתי רגילה, רב-גוונות, פתיחות ובתיבה - תחסר לנו.

צילי המברוליבה בדמו.

זכרון הוותך יהיה שמור בליבנו.

יהי זיכרך ברוך

דברים שבאמרו על יד הקבר ע"י ברנרד ביק

אח מרטיין הכרתי מיום בואו לישראל עם הקבוצה הצרפתית. בחור ער, תוסס, מתעניין בכל הסובב אותו, שואל, חוקר ולומד. מהר מאוד השתלב מאיר בחברה, בעבודה - הוא איבד פסיבי לכלל הבעשה במשק שעבורו היה זה דרך חיים חדשה.

בתחילה היתה השפה מכשול לקליטה מהירה, אולם לא מאיר יפגר בלמוד השפה, שעות וערבים רצופים יושב מאיר ליד הספר עם המחברת - לומד ולומד ומגיע להישגים רבים. לא חלפו ימים רבים ומאיר ידע להחליף שיחה עם חברי המשק בעברית, אם כי היו שגיאות, בכל זאת השתדל לדבר את השפה. מאמציו בשאו פרי והשיחות אהו בעברית קלחו.

מאיר הצטרף לקבוצת עזריהו הז'יפז'י, עבודה קשה ומפרכת. יום עם האת ביד, מעמיס ז'יפז'י על הגמלים, הקרוב יות והמכוב יות. כששאלתו האם העבודה קשה לך ענה בגאווה: "קשה, אבל משהו צריך לעשות אותה".

במשך הזמן בוחרו ביבי וקשרי וזכרות ויד ידות, את מאיר עניין כל הבעשה בישראל, הוא שאל ולמד. מאיר הצטרף למפלגת פועלי ארץ ישראל וזאת לאחר למוד מעמיק של תנועת העבודה בארץ ישראל. כשקשתה עליו הקריאה, מאיר ישב איתו שעות, חקר ולמד ולא בכדי הגיע להחלטה הקשה עם הפילוג בקיבוץ המאוחד, להצטרף לקבוצה הקטנה שהחליטה לעבור למעיין-צבי.

אכן - אמר לי מאיר, כי בצער ושמחה כאחד עושה הוא צעד זה. בצער, כי עליו לעזוב בית שדות-ים שכה אהב והתקשר לים, למשק ולחברים. בטמחה על כי הנה הוא ממלא את השליחות של אותה תנועה שאליה הצטרף והיה בה חבר מתוך הכרה, שזו הדרך ואין אחרת - להגשים את מטרות הציונות והתנועת הפועלים בארץ ישראל.

גם במעיין צבי, השתלב מאיר תוך זמן קצר, מתוספים שטחי פעולה, הוא עושה רבות כדי להדריך, לזונך ולהתוות דרך למצטרפים למשק. בשיחה שהיתה לי עם מאיר לפני שבתיים הביע את רצונו שיש באמתחתו עוד תכניות רבות - ללמוד וגם ללמד, להדריך ולזונך והנה בא הגורל וניתק את פתיל חייו ואת מאווייו, וחלומותיו. חבל על דאבדין.

יהי זכרו ברוך

דברים של מרדכי לביא שנאמרו על יד הקבר.

ל ז כ ר ו ט ל מ א י ר

כשמאיר למד בסמינר אורבים בקורס למורי אולפן, הוא היה ביץ הסטודנטים המצטיינים וכאשר חזר הביתה, התמסר לעבודתו החדשה בכל כוחו ובכל כשרונותיו. מאז ומתמיד ראה בתלמיד שלפניו - אדם מבוגר וחבר כאחד, שזקוק לא רגן להרהאה, אלא להבנה ולאהדה.

מאיר ידע להעביר לתלמידיו את אהבתו לארץ, לטבע שלה ולתולדותיה. בכל הזדמנות, יצא עם כיתתו לטיול - תנאי לכך, היו, עט ופנקס המילים בידו של כל אחד, כווי שהטיול המהנה ישמש גם שיעור מאלף. הוא ידע להפוך שרידים ארכיאולוגיים להיסטוריה חיה ועל ידי התלהבותו קירב את הארץ, הטבע וההיסטוריה לאלה שהלכו אחרו.

מאיר היה לא רגן חבר טוב ועמית מהימן, הוא היה מורה מעולה ועל ידי התקשרותו והתמסרותו למאות תלמידיו שזכו ללמוד אצלו, זכה הוא עצמו להערכתם ואהבתם. בלב קשה באלץ לבטוש את כיתתו בגלל המחלה האכזרית שתקפה אותו, זמן קצר לפני סיום המוזזור.

הוא יחסר לנו מאוד וקשה יהיה לנו לא את החלל שהשאיר אחריו.

יהי זכרו לברכה

ולטר

16.3.90

1749

מאיר בן מאיר

מאיר בן-מאיר - שנה למותו

מאיר,

קשה לכתוב עליך כאשר אתה כבר אינך עימנו - מול הצל העבק שהשארת.

ואני זוכר:

קיבוץ על חולות על שפת הים; חדר-רווקים, גנו ונצי הגים בחדר; עבודה קשה, השכמה ב-4.30, יציאה עם הכרכרה אל החוף לעבוד הזיפזיף - שבוע בקרוביות ושבוע בהעמסת גמלים. "צילקה" הפרדה דוהדת על החול הניטון שטרף גלי הים, רוח קרה ברוחות; כל העובדים יושבים למחצה - רק אחד ער ומלא שמחה ומיץ: אתה, מאיר. כך היכרתי אותך. הייתי אחד מנצי הרווקים בחדר הקטן החדות-ים, בסוף 1946. בערבים היית מבגן על בג'ו ומבדוליבה ושר שירים עממיים עליזים בצרפתית: "היו 80 ציידים, היו 80 ציידים שלא פחדו...". שלימתך באמנות המוסיקה פתחה לך אופקים להתפתחות.

היית מסתדר עם כולם והיית בעל התואר הגדול ביותר באותם הימים - "פועל טוב!". כולם לחמו בסידור-העבודה לקבל אותך אליהם. היתה לך שפה משותפת עם כולם; קבוצת פועלי הזבל ביקשה אותך, פועלי הבניין, וגם מפעל הזיפזיף רצה אותך השורדותיו. לבסוף נתנו לך לעבוד על המרקטור "הגדול" של מפעל הזיפזיף - הדרגה הגבוהה ביותר בקואופרטיב בימים ההם.

היתה לך תפיסה מהירה, מאיר. היית ערבי ואוהב ודיחנות. ידעת לחקות בצורה חגיגה את הניב האידי-עברי של פועלי הזיפזיף. מחדר הרווקים ב-1946 עברנו דרך ארוכה יחידו. עם הפילוג התאקלמת מהר והלי בעיות במעין-צולי.

הוא היה חבר באמן, והנה דוגמה קטנה: פעם נסע לתל-אביב באוטובוס עם אבי ז"ל. היתה זו תקופת "הצבע" בארץ, ואני ז"ל נשא איתו "אוצר" - עשרים ביצה, שארפה וזוז ז"ל נתן לו. הביצים היו אז בקיצוב. לפני משטרת כפר-סבא ערכו פקחים ביקורת באוטובוס וגילו את הביצים. הורידו את אבי מן האוטו, ומאיר ירד גם הוא ושכב במאמצים גדולים את הפקחים שאבי אינו עוסק בשוק שחור... אילמלי עזרתו של מאיר היה אבי המצו ביש, כיון שהעברית לא היתה שגורה בפיו. אבי כתב לי על כך בשעתו בהתרגשות רבה, ואילו מאיר לא סיפר מאומה. כזה היה!

אתה תמיד איתנו, מאיר. בזכור אותך בעליזותך ובאזנת החיים שלך.

כל כך אהבת לחיות! יהי זכרך ברוך.

יוסף גדלי